

най-върлия кърджалия отъ страшнитъ кърджалийски и даалийски години.

Той не стана пазавантинъ въ Тулча за да отплаща само за изгорѣния отъ турцитъ дюкянъ на зетя му, той не показваше само своята сила като издигаше на високо най-тежкия предметъ и излизаше на бърба да надвие най-силния борецъ между борциитъ. Караджата бѣше символъ на българския духъ. Тоя герой се прояви и предъ Раковски въ легията му при бомбардирването на Бѣлградъ на 4 юний 1862 година, и като хъшъ по балканиитъ, и като пратеникъ да убие въ Търново гръцкия владика, и въ четата на Панайотъ Хитова, и Желю Войвода, и въ Пловдивско, гдето прави проучвания за устройване на революционни гнѣзда, и като организаторъ на бунтовното движение презъ 1867 г. въ Северна Добруджа. Легендарниятъ български войвода Караджата, върншиятъ другаръ на Хаджи Димитра, следъ несполучливитъ опити съ четитъ на Панайотъ Хитова, Филипъ Тотя и Дъдо Желя, запаленъ отъ революционния огънь, загорѣлъ отъ жаждата за себепожертвование — е знаелъ, че не разумътъ на логиката водятъ народитъ, а магнетизмътъ на върването и въодушевлението и затова умира за земята си: „Ние си достигнахме цельта, защото измираме, а вие още не сте, защото сте живи“.